

Zoo wordt dat zinnetje: de Heere nu is de Geest glashelder. Het wil zeggen: Waar Jezus Christus is en werkt met Zijn woord en Geest, dat is dus in Zijn kerk, daar wordt gevonden het zuivere, geestelijke verstaan van Gods woord en wet.

Als Paulus deze dingen nadrukkelijk heeft gezegd, neemt hij opeens een gedachtesprong, zooals wij dien zoo dikwijls bij hem aantreffen. Hij schrijft over den Christus en over de kerk en over het werk van den Christus in die kerk door Zijn Geest. En dat leeft nu voor hem. Hij ziet de kerk, die nieuwe menschengemeenschap vóór zich. Hij aanschouwt hoe de Heilige Geest niet opzichtig, maar wel rusteloos en met groóte kracht daarin werkt. En zoo starend op het wonder der kerk, die vol is van den Heiligen Geest, ontdekt hij opeens nieuwen rijkdom in haar. In die kerk, waar de Geest des Heeren woont en werkt is de vrijheid, de ware vrijheid. Met een jubel in zijn stem zegt hij het.

Als een zoeklicht is dit woord. Een zoeklicht, waaruit helder witte stralenbundels de duisternis inboren. De Kerk des Heeren is vrij! Zij alleen. En zij is het, omdat de Geest des Heeren in haar woont en werkt.

En nu kunnen we verder komen. Want wat het werk des Geestes is, dat weten we uit de Schriften. Wat is het anders, dan het uitwerken en tot vol effect brengen, door heel de wereld heen, van Christus' verlossingsarbeid? In Christus en door Christus is de wereld in haar wortel vernieuwd en herschapen en door en in Zijn Geest werkt Christus de herschepping uit totdat zij volind is, totdat zij gansch de wereld en heel de menscheit heeft vernieuwd.

We kunnen het eenvoudig zoo zeggen: Christus maakt door Zijn Geest Gods geschapen en daarna gevallen menschen zoo als de Vader ze hebben wilde. Hij zet ze op de plaats waar God ze zien wilde. Hij geeft ze de krachten, waarmee ze hun door God opgelegde taak kunnen volvoeren. Hij leert hen hun bestemming zien en leidt ze daar naar toe. Hij voegt hen in de levens verbanden, waarin ze naar Gods bedoeling alleen leven kunnen. Dat is: Hij plaatst ze in de zuivere relatie tot God, tot zichzelf, tot de medemenschen en tot de wereld. In één woord: Christus maakt door Zijn Geest van de gevallen en door verdorven menschen kinderen weer menschen, die den lof des HEEREN kunnen en gaan verkondigen.

En deze menschen zijn, juist omdat ze zoo zijn, vrij. Want wat is vrij-zijn anders dan leven en kunnen leven naar den eigen, door God ingeschapen aard? Wat is het anders dan het zich ontplooiën en kunnen ontplooiën zoo, als dat door God voor den mensch werd gewild? Wat is het anders dan te werken en te kunnen werken aan de taak, welke God als de speciale menscheit heeft vastgesteld? Wat is het anders dan bevrijd te zijn van de machten, die het menschenleven krenken, verwoesten en te gronde richten, dus van de macht van Satan, zonde en dood?

Hoewel deze karakteristiek van de Kerk, als de gemeenschap van door den Geest vrijgemaakten, een eigen, zelfstandige plaats heeft in Paulus' betoog, moeten we nooit vergeten over welke brug hij tot dit punt kwam. De overweging daarvan zal de vrijheid, die hij hier op het oog heeft nog sterker belichten en in haar eigenlijken aard nog beter doen doorzien.

Paulus sprak over het zuiver, het geestelijk verstaan van de wet en heel het woord Gods. En van daar uit werd hij vanzelf geleid naar de vrijheid der kerk, de vrijheid der kinderen Gods.

Die twee hangen dus ten nauwste samen! In Zijn woord zegt God wie Hij is en wie de menschen zijn in relatie tot Hem. In Zijn woord openbaart Hij wat Hij met de menschen deed, wat Hij hun gaf, hoe zij Hem steeds weer verachtten. In Zijn woord openbaart Hij de verlossing, die Hij alleen bewerkte, in Zijn woord zegt Hij nadrukkelijk wat de eene, veelkleurige opdracht is, die Hij aan de menschen gaf en tot in eeuwigheid blijft geven. Met andere woorden: In Gods woord wordt de sluier over den mensch, zijn verleden en toekomst, zijn bestemming en taak opgeheven. Daar hooren wij wat een mensch is en te doen heeft. Daar wordt ons heerlijk getoond en gegeven het beeld van den waarlijk vrijen mensch.

En wanneer nu de mensch dat woord gelooft, naar dat woord leeft, door dat woord vernieuwd, geleid, opgestuwd wordt, wordt de vrijheid, de echte principiële vrijheid geboren. Zoo alleen, en op andere wijze nimmer. Zonder het geloof in het woord Gods, het geloof in den sprekenden God blijft de mensch eeuwig een slaaf!

Wij zullen aan deze dingen denken op het Pinksterfeest.

Want het groote Pinksterfeest van voor negentien eeuwen was bij het begin van de waarachtige vrijmaking van de kerk, en in haar van de menscheit door den Geest van God, die de door Christus geroepen en gegrepen gemeenschap vrijmaakt door het diepe en breede geloof in het eeuwig blijvende woord van God.

C. V.

CORRECTIE.

In het hoofdartikel van verleden week (antwoord-brief inzake „samenpreking“), bl. 1, kolom 3, regel 4 v.o. staat: gedurig. Lees: geduldig.

K. S.

UIT DE SCHRIFT

DE PARADOXALE ADVOCaat.

En die, gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Joh. 16:8.

In de afscheidsredenen van den alsnog vernederden Heiland noemt Hij den Heiligen Geest als „Trooster“, dien Hij zal zenden.

Als „Trooster“. Het woord, dat hier gebruikt wordt, is „Paracleet“.

Een Paracleet nu is een advocaat; een zaakbezorger. Een pleiter.

Twee Pleiters heeft de kerk.

De eerste is de Christus zelf. Hij maakt ook zichzelf onder dien naam aan de zijnen bekend. Niet alleen noemt Hij den Geest den anderen Paracleet, met welken naam Hijzelf zich als den eersten aanduidt, maar ook wordt in 1 Joh. 2:1-2 de verhoogde Heiland Paracleet genoemd. Hij is een Paracleet voor ons bij den Vader. Daar voert Hij, als de Advocaat der kerk, het pleit voor haar. Hij doet dat tegenover den quasi Openbaren Aanklager, den ongeroepene, die de „Kathëgor“, de aanklager, van de broederen genoemd wordt: dat is: de „duivel“. Die „duivel“ is evenwel, naar het woord zelf aangeeft, een „lasteraar“, een kwaad-spreker. Hij hult zich in de toga van het zelfde recht, dat hij voortdurend schendt, en haat; maar hij doet het omdat hij 't niet laten kan. Hij wil den President der hemel-rechtbank (Job 1) als 't ware dwingen, aan de verachting prijs te geven wie toch den naam van „in Christus geheiligd“ dragen mogen. Maar dan komt juist tegenover dezen niet gehabiliteerden aanklager de wél ambtelijk toegelaten Advocaat naar voren; Hij wijst den President der Rechtbank op den aangebrachten prijs, waarmee betaald is voor de schulden van de kerk, en concludeert alzoo tot vrijspraak naar het recht.

Maar de tweede Paracleet, dat is de Geest van Christus. Voert de eerste het pleit in den hemel, de tweede doet het op de aarde. Sprekt de eerste voor de ooren van den Vader, de tweede doet het in het hart der kinderen. Hij neemt, want alzoo is zijn vaste gang, Hij neemt ook als de Paracleet nu alles uit den Christus. Dat is: Hij voegt geen nieuwe elementen toe aan wat de Christus van Zichzelf getuigd heeft, en wat in 't Woord geschreven is van Hem. Het getuigenis van den Paracleet, die Geest van God genaamd wordt, is dan ook naar den inhoud geen ander dan wat in den hemel wordt getuigd door den Eersten Paracleet; en wat in 't Woord beschreven is. Maar wat de Paracleet beneden doet, dat is een oefenen van die overwinnende kracht, waardoor de consciëntie van degenen, die de Satan in zijn qualiteit van duivel aanklaagt in den hemel, ertoe gebracht wordt, te gelooven. Te gelooven, dat de Pleitrede van den Paracleet hierboven afdoende is, en rechtvaardig, en dies ook steeds wordt aangenomen met-de-daad.

De Zoon is het, die getuigt, omdat de Zoon de Waarheid is (Joh. 14).

De Geest is het, die getuigt, omdat de Geest de Waarheid is (1 Joh. 5).

De Pleitrede in den hemel is tegelijk Troon-rede: onze Eerste Advocaat is gaan zitten op den troon der Hoogste Majesteit in de hemelen.

En de Pleitrede op de aarde, in de harten, is het hoorbaar maken van den inhoud dezer hemelsche Pleitrede in ons hart. De inhoud van dit Pleidooi van onzen Advocaat hierboven wordt ons door en in het Woord bekend gemaakt, en aan dat Woord nu laat de Geest ons „hoóren“. „Hoóren“, dat is in de Schrift „geloóven“.

Nu hebben advocaten op aarde soms een kwaden naam. Soms is daarin een kwade ondertoon gelegd: men bedenkt niet, dat ook de grootste zondaar er recht op heeft, dat alles, wat van hem aan goeds gezegd kan worden, gezegd moet worden, opdat geen vonnis ooit het feitencomplex los zou laten, of in het leveren van het bewijsmateriaal zou ongenoezaam zijn.

Maar in de wereld van vandaag loopt toch ieder advocaat 't gevaar, dat hij den man, voor wien hij pleit, beschermen zal alzoo, dat 't recht niet wordt beveiligd en geheiligd. In zulk een situatie schoolt hij alsdan samen met zijn cliënt; hij conspireert met hem tegen het recht in, en tracht, tot in 't gesprek met den schuldlige toe, de schuld, die er toch is, te verdoezelen, te kleinereen. Hij wil hem niet overtuigen van zonde, gerechtigheid, of oordeel. „Het zal wel gaan“.

Velen zijn zoo gewend aan zulk een rechts-onteerling, aan zulk een werkelijkheids-verkrachting, dat zij den advocaat-van-kwade-zaken tot een model-type, standaard-type althans zien worden.

En voor wie aan den naam van een „advocaat“ dergelijke zonden van bedrieff, of althans nalatigheid, pleegt te verbinden, is nu de Paracleet, die onze Tweede heet, eenvoudig paradoxaal. Want Hij, geko-

men zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid, oordeel.

Misschien denkt iemand nog: Hij zal de WERELD overtuigen. De „wereld“ is in zijn oog dan hetgeen geen kerk is, noch het worden zal. En onder „overtuigen“ verstaat hij dan: afdoend bewijs leveren; en dit zoo afdoend, dat den schuldenaar de mond gestopt, en alle tegenrede hem onmogelijk wordt gemaakt.

Maar zoo is 't ditmaal niet bedoeld, als hier gesproken wordt van „overtuigen“. Ditmaal beteekent dit woord: alzoo overtuigen, dat de consciëntie zich gevangen heeft, en voor de feiten bukt. Dat zij tenslotte capituleert. De wapens van tegenspraak en zelfverweer strekt. En tot belijden komt. In een cel van het Huis van Bewaring te Arnhem kan men ergens lezen in 't onbehoopen handschrift van een zich zelf „helpenden“ gedetineerde: bekennen is vragen om straf; daarom: bekennen nooit. Die „wijsheid“ wordt nu door den „overtuigde“, die van Gods Geest overvuldigd is, verloochend. Berouwd. Teruggenomen. In zijn alleenspraak met den gevangene-van-God laat de Paracleet, die hier bedoeld is, ons zoover komen, dat we met hetzelfde potlood, dat zulk een „regel“ op de muren kraste, ook eigenhandig onze spreuk-van-zelfbeveiliging „doorkrassen“. In plaats daarvan komt dan te staan: 'k bekennen, o Heer, aan U oprecht mijn zonden, 'k verberg geen kwaad, dat in mij wordt gevonden, maar ik belijd, na ernstig overleg, mijn booze daan; neem Gij die gunstig weg.

De „wereld“ is dan ook ditmaal niet bedoeld als de wereld in tegenstelling met de menschen van de kerk. Neen: de wereld is hier de wereld, die God alzoo lief gehad heeft, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft. De wereld is dezelfde, als die groote wereld, waarop de Heiland zien zal, als Hij, straks in zijn tweede afscheidswoord, gesproken in zijn verhooging, zeggen zal: gaat dan heen in de geheele wereld, predikt het evangelie aan alle volken, hen doopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Die wereld, waartoe het Woord der missie komen gaat, wordt door dat Woord overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel, in zooveel als er de Heere onze God toe roepen zal.

Juist daarom is de Paracleet, de Tweede, zulk een paradoxaal advocaat. Hij conspireert niet met ons tegen het recht van God in. Want hij heeft niet twee redevoeringen in zijn toga opgeborgen: één voor het gesprek met ons in de eenzaamheid, en een andere voor de rechtbank van Gods openbare samenkomsten met de kerk. Neen. Hij wil, dat wij ALTIJD de stem der waarheid hooren, als Hij ons komt troosten. Hij houdt al zijn redevoeringen van alle tribunes: die van de openbare samenkomst van God en volk Gods, in de kerk, en die van 't eigen hart, dat in 't verborgen wordt vermaand. Zouden wij een onrechtvaardige rede van Hem hebben gehoord, toen hij ons sprak over het zonde-thema, we zouden Hem, diep in 't hart, geen oogenblik vertrouwen, als Hij daarna een pleitrede ons leest in de kerk, waarbij het thema-der-genade doorklinkt. Hij is de Geest der waarheid.

Maar juist daarom is Hij géén paradoxaal Paracleet in eigenlijken zin des woords. Paradoxaal, als men het woord in „lossen“ zin gebruikt, wil zeggen: bij eersten indruk hadden wij het anders gedacht. Wij, — dat is ons zondig vleesch. Maar „paradoxaal“ in den „strengen“ zin van 't woord, wil zeggen: het paradoxaal strijdt met de Hoogere, de niet-vleeschelijke Rede. En in dien zin is de Tweede Paracleet nimmer paradoxaal. Integendeel: Hij weet, en leert ons, dat een pleitrede, die 't gewicht der zonde zou verkleinen, óók het gewicht, en daarna de dierbaarheid, van 't kruis van Golgotha, verkleinen zou. Een pleitrede, die het verkleinwoord zou hanteeren, als het over onze ongerechtigheden gaat, die zou het óók hanteeren, wanneer straks de genade van den Christus moet geprezen worden in het lof-accoord van 't lied, dat onze vrijheid meldt, — dat „blij gezang“. Zou de Tweede Paracleet de genade-gronden uit den Eersten nemen, en de formulering van de aanklacht uit den Duivel, dien lasteraar? O neen.—

Daarom is het op Pinksterdag opnieuw te lezen: waaruit kent gij, gij, van God getrooste, gij spreker van Zondag 1, uw ellendigheid? En ook dat antwoord, dat wel-vertrooste: uit de wet Gods. Het antwoord van Zondag 2.

Het Pinksterfeest: de brug der tijden naar den jongsten dag.

Neen, nu staan wij niet meer verbaasd te kijken, als daar een natie van eertijds gedoopten zich vergaapt aan de beweging van humanisme en personalisme. Zoo groot is de ellende, dat zij den Paracleet wil lokken tot een conspiratie tegen de wet van God: kom, spreek ons zachte dingen; en wilt gij het niet: we zullen zelf dan wel de feiten, die ons belasten, benoemen, en schikken, en rangschikken naar ons eigen goedvinden. De mensch, die NIET Zondag 1 beleden heeft, DIE mensch kent de ellende niet met Zondag 2 uit de wet Gods, gepredikt door Gods Geest, die alles uit den Christus neemt.

Maar de van God gegrepen geest, die kent op Pinksterfeest voor de openbare kerk, en voor het

intiem, slechts 65 sonalisme de zonde en onverz aan de ha te zeggende krach lant de een syn het is zo De Pin pleidooi ann zül gezichts prediking Doch kwade ne „paradox de Eerste de Weg, zich voor Weeski Kinder Welnu, heilzaam prediking

KE

ZELFS POLITI

We zo klacht, dat de l de princ al jaren van ons als den stuurt m

Let w Versta i breuk, d ren doo Elkaar Zachtjes sief tob zelfs oo de zaak teit haa

Ze zal leiding dat we l ook niet zij bij v leer, we

Just een teel piele s leiding juist een hij niet maar to maakt: matigd: Men: geerte dat, ook op bepa hebben waardig Kuypen Maar d paalde ring, w staan, e We vin ren teg leerarv tiek op

Maar aan de men bij wordt, Is da Maar held" háár n men de het jui

Ons Vollenh doen p gematig koppig teren, last, er bocien